

Sygnatura akt: V GC 789/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 28.10.2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Jadwiga Dobrowolska

Protokolant: Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 24.10.2016 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa: K. B. i P. W.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powodów K. B. i P. W. solidarnie kwotę 245,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 marca 2015r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2.367,91zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 789/15

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powodów K. B. i P. W., wspólników spółki cywilnej (...) złożył w dniu 19.05.2015r. pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 4.320,07zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.03.2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu podano, że dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem wynajmu samochodu na okres jednego miesiąca, a wypłaconym odszkodowaniem za tydzień jego wynajmu.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podniesiono m.in., że pozwany wypłacił odszkodowanie tylko za część okresu z tytułu najmu pojazdu zastępczego i nie uwzględnił spornego roszczenia, gdyż kwestionuje czas trwania najmu oraz stawkę za jeden dzień najmu.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił co następuje:

Strony są podmiotami gospodarczymi.

Dowód: dane z (...) powodów k8-9

KRS pozwanego k 2426

W dniu 15.12.2015r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), będący własnością P. K..

Dowód : dokumenty z akt szkody k 30- 31

Sprawcą kolizji okazał się kierujący F. (...) - S. B., który posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarte z pozwanym (...) S.A. w W..

Dowód: dokumenty z akta szkody nr (...) k. 30.

Poszkodowany zlecił warsztatowi naprawczemu naprawę przedmiotowego samochodu.

Dowód: bezsporne

Z uwagi na okres przedświąteczny oraz przedłużający się czas naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) poszkodowany, P. K. wynajął od powodów prowadzących wypożyczalnię samochodów (...) pojazd zastępczy na okres jednego miesiąca, tj. w okresie od dnia 16.12.2014r. do dnia 16.01.2015r.

Dowód: bezsporne a nadto zeznania P. K. protokół rozprawy z dnia 24.10.2016r. (min. 00:02:05), umowa najmu samochodu k. 10-11

Samochód P. K. był potrzebny do życia codziennego.

Dowód: bezsporne a nadto zeznania P. K. protokół rozprawy z dnia 24.10.2016r. (min. 00:02:05)

Jednocześnie P. K. przelał na wynajmujących prawo do odszkodowania za wynajem samochodu przysługujące z polisy.

Dowód: umowa najmu samochodu k. 10-11; zeznania P. K. – min. 00:02:05 protokołu rozprawy z dnia 24.10.2016r. k. 332-333 – płyta DVD k. 334.

Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego powodowie wystawili na rzecz P. K. fakturę VAT nr (...) z dnia 11.02.2015r. na kwotę 5.300,07zł. W związku z dokonaniem przelewem wierzytelności, P. K. nie uiścił powodom należności wynikającej z powyższej faktury.

Dowód: faktura k. 12; zeznania P. K. – min. 00:02:05 protokołu rozprawy z dnia 24.10.2016r. k. 332-333 – płyta DVD k. 334.

P. K. zgłosił pozwanemu szkodę polegającą na uszkodzeniu samochodu. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, zakwalifikował szkodę jako całkowitą i przyznał powodowi częściowe odszkodowanie za koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 980,00zł, nie uwzględniając spornego roszczenia, kwestionując czas trwania najmu pojazdu zastępczego oraz stawkę za jeden dzień najmu, przyjmując jednocześnie za zasadny czas wynajmu pojazdu zastępczego wynoszący 7 dni oraz stawkę dobową za najem tegoż pojazdu w wysokości 140,00zł brutto.

Dowód: pisma pozwanego k. 14-15; dokumenty z akt szkody nr(...) k. 29-177.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody w postaci dokumentów, których prawdziwość i autentyczność nie budziła żadnych zastrzeżeń i wątpliwości oraz na podstawie zeznań świadka P. K., a także opinii biegłego sądowego K. S..

Z opinii biegłego sądowego K. S. oraz jego opinii uzupełniającej wydanych w niniejszej sprawie, które Sąd w całości podziela wyniki, iż średni dzienny koszt wynajmu samochodu zastępczego za uszkodzony samochód należący do P. K., wynosi 175,00zł brutto. Biegły podtrzymał jednocześnie twierdzenia pozwanego, iż niezbędny czas naprawy pojazdu poszkodowanego, w związku z usunięciem uszkodzeń powstałych w wyniku kolizji drogowej i zgłoszonej szkody, wynosi 7 dni, a nie jeden miesiąc jak twierdzą powodowie. Podał ponadto, że pojazd z uszkodzeniami opisanymi przez

ubezpieczyciela podczas likwidowania szkody, był zdalny do bezpiecznego użytkowania(opinia biegłego k. 228-232; opinia uzupełniająca k. 267-269).

Pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą. W tym zakresie nie podniesiono żadnych zarzutów. Wyplacono poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2. 100zł (bezsporne). W takiej sytuacji pojazd nie jest fizycznie naprawiany, stąd w ocenie Sądu Rejonowego nie sposób uzależnić czas najmu samochodu zastępczego od technologicznego czy też rzeczywistego i niezbędnego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Przy założeniu, że naprawa była słuszna, to należy zauważyć, jak zresztą zeznawał poszkodowany- czas naprawy się wydłużał, bo był okres przedświąteczny. Potem właściciel warsztatu poinformował poszkodowanego, że brak jest pracowników, bo wyjechali..... Takie okoliczności świadczą o braku ustaleń pomiędzy poszkodowanym a zakładem naprawczym co do czasu trwania naprawy. Nie wykazano też dlaczego właśnie w tym warsztacie była dokonywana naprawa, skoro jak się później okazało brak było pracowników. Nie uzasadniono też dlaczego pojazd dano do naprawy przed świętami a nie po świętach. Jak wynika z opinii biegłego, którą Sąd uznaje w całości za miarodajną, samochód był sprawny i można było się nim poruszać. Zresztą okoliczność tą potwierdził poszkodowany, stwierdzając , że „ auto jeździło, ale były jakieś wgniecenia”.

Sąd w całości podziela wniosek biegłego, że czas niezbędny do usunięcia uszkodzeń powstałych w wyniku kolizji drogowej zaistniałej w dniu 15.12.2015r. wynosił 7 dni. Taką też decyzję podjął ubezpieczyciel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i wypłaciło kwotę 980zł tytułem najmu pojazdu zastępczego za okres 7 dni jednak przy stawce dobowej za najem pojazdu zastępczego w wysokości 140zł brutto.za dobę.

Sąd nie podzielił stanowiska powodów przedstawionego w pozwie (k. 3),że (rzecz) samochód uległ zniszczeniu. Szkada całkowita a zniszczenie to dwa odrębne pojęcia. Poszkodowany nie utracił możliwości korzystania z rzeczy „ samochodu” , gdyż pojechał nim do warsztatu naprawczego oraz użytkuje go do dnia dzisiejszego, co stoi w sprzeczności ze stwierdzeniem zawartym w pozwie (k.3), że „ utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową”.

Powód nie wykazał (ciężar dowodu na nim spoczywał w tym zakresie zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) jaki upłynął okres czasu od wynajęcia pojazdu zastępczego do dnia otrzymania świadczenia odszkodowawczego za szkodę całkowitą w pojeździe” , czyli kiedy P. K. otrzymał kwotę 2. 100zł z tytułu szkody całkowitej. Samo więc przywołanie Uchwały Sądu Najwyższego w tym zakresie, nie może przesądzić o słuszności żądania pozwu, tym bardziej, że dalsze wywody opierają się na wykazaniu konieczności czasookresu najmu pojazdu z uwagi na niezbędny czas naprawy uszkodzonego pojazdu.

Znamienne w sprawie jest także to, że na wyznaczane terminy rozpraw nie stawali się zarówno powodowie jak i ich pełnomocnik. Także strona pozwana nie stawiała się. Sąd nie dostrzegł zaś konieczności działania z urzędu bowiem strony w niniejszej sprawie reprezentowane były przez profesjonalnych pełnomocników.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z powierniczym przelewem wierzytelności do którego mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 509 k.c.

Zgodnie z treścią tego przepisu, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności polega na przeniesieniu wierzytelności z majątku dotychczasowego wierzyciela do majątku osoby trzeciej na mocy umowy zawartej między zbywcą wierzytelności (cedentem) a jej nabywcą (cesjonariuszem). To przeniesienie jest skutkiem rozporządzenia wierzytelnością. W myśl natomiast art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności, wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Przy analizie stosunku – dłużnik – cesjonariusz, wyodrębnia się dwie – ściśle ze sobą związane zasady. Pierwsza zasada to taka, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało

jego poprzednikowi prawnemu. Dla dłużnika cedowanej wierzytelności ma to takie znaczenie, że cesjonariusz nie może żądać od niego świadczenia w większym rozmiarze, niż mógł to uczynić cedent. Druga zasada to taka, że sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z tą, jaka istniała przed przelewem. Oznacza to, że wierzytelność taka pozostaje „obciążona” zarzutami, jakimi była obciążona przed przelewem. Przez zarzuty należy rozumieć wszelkie środki obrony, jakie może on zastosować, a które wpływają na istnienie, zakres lub skuteczność wierzytelności. Takie zarzuty w niniejszej sprawie zostały podniesione i znalazły uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym. Wysuwając zarzuty przeciwko cesjonariuszowi, dłużnik ponosi ciężar ich udowodnienia. Na podstawie art. 513 § 1 k.c. wolno mu wysnuć przeciwko cesjonariuszowi zarzuty nie istnienia wierzytelności, skuteczności dokonanej cesji oraz zakresu nabytej przez cesjonariusza wierzytelności.

Takie zarzuty zostały podniesione i udowodnione za wyjątkiem tego, że ubezpieczyciel przyjął inną stawkę dobową za wynajem samochodu niż wskazał biegły, którego twierdzenie Sąd podzielił w całości.

Stosownie do art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje w granicach normalnego związku przyczynowego – straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono (vide: wyrok SN z 26.1.2002 r. w sprawie V CKN 1397/00). Nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego.

Z opinii biegłego sądowego K. S. wydanych w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę technologię lakierowania, gdzie wymagany jest czas schnięcia materiałów lakierniczych, technologiczny czas naprawy pojazdu oraz biorąc pod uwagę czynności dodatkowe, przygotowawczo – zakończeniowe takie jak przyjęcie i zdanie pojazdu, umieszczenie go na stanowiskach naprawczych, pozyskanie części zamiennych oraz czas technologiczny, czas niezbędny do wykonania naprawy powypadkowej samochodu poszkodowanego wynosi 7 dni. Tylko zatem za ten okres czasu zasadna będzie wypłata odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Tak też przyjął pozwany – ubezpieczyciel. Jednakże biegły stwierdził, że średnia dobowa cena wynajmu pojazdu zastępczego w tej samej klasie, co pojazd poszkodowanego obowiązująca na lokalnym rynku dla poszkodowanego w okresie objętym pozwem wynosi 175,00 zł brutto, nie zaś 140,00zł brutto jak przyjął błędnie ubezpieczyciel.

W związku z powyższym różnica pomiędzy należnym odszkodowaniem, które powinno wynieść 1.225,00zł, a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem w kwocie 980,00zł wynosi 245,00zł.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić (pkt. 2 wyroku).

O odsetkach ustawowych rozstrzygnięto w myśl art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Przedmiotem sporu była kwota 4.320,07zł. Sąd zasądził 245,00zł, oddalając powództwo w pozostałej części. Zasądzona kwota stanowi 5,67% wartości przedmiotu sporu. Pozwany przegrał sprawę w 5,67%, natomiast powodowie w 94,33%. Strony powinny ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim każda z nich przegrała sprawę. Łącznie koszty procesu wyniosły 4.029,38zł. Na ich sumę składają się koszty opłaty sądowej w kwocie 216,00zł, wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.396,38zł oraz koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika 1.200,00zł każdej ze stron wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Powodowie faktycznie ponieśli koszty w wysokości 1.433,00zł, natomiast powinni je ponieść w wysokości 3.800,91zł. Różnica jaka wynika z matematycznego wyliczenia powinna zostać zatem pozwanemu zwrócona jako stronie, która w znacznym stopniu wygrała proces stosownie do zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów. Różnica ta wynosi 2.367,91zł.